

Ο Καραϊσκάκης και οι αρνητές στράτευσης

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

*Έλα, της θάλασσας θεριό
και του πελάγου μπόρα,
το φοβερό σκουπιδαριό,
να διώξεις απ' τη Χώρα!*

Ν. Γκάτσος

Ο κ. υπουργός της πάλαι ποτέ Εθνικής και νυν νεοταξικής Παιδείας, δεν υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία. Σύμφωνα με το “Πρώτο Θέμα”, όταν ο Κώστας Γαβρόγλου έφτασε σε ηλικία 24 ετών, το 1971, και κλήθηκε να υπηρετήσει στον Ελληνικό Στρατό για μια θητεία μόλις οκτώ μηνών, προτίμησε να την εξαγοράσει ώστε να συνεχίσει τις σπουδές του στα καλύτερα πανεπιστήμια της Βρετανίας και των ΗΠΑ. (Λόγω της εκ της Πόλης καταγωγής του). Τώρα υπεραμύνεται της θητείας.... Ο Καραϊσκάκης, ο Αχιλλέας της Ρούμελης, και όλοι οι νέοι και αρχαίοι

καπεταναίοι του Γένους, στους αρνητές στράτευσης, εφαρμόζαν κάτι περίεργες και “σκοταδιστικές πρακτικές”, ως θα έλεγε μια προοδευτική συνιστώσα... Ας τις δούμε:

Στην αρχαία Αθήνα όσους αρνούσαν να στρατευτούν, τους ριψάσπιδες (= ρίπτω την ασπίδα) τους φορούσαν γυναικεία ρούχα, τους περιέφεραν στην πόλη και τους διαπόμπευαν μέχρι εσχάτης ξεφτίλας. Οι λιποτάκτες χαρακτηρίζονταν «άτιμοι» – και τα τέκνα τους κληρονομούσαν το στίγμα- δεν είχαν κανένα πολιτικό, δικαίωμα, ήταν ηθικά εκμηδενισμένοι, αξιοκαταφρόνητοι. Είναι γνωστός ο όρκος των Αθηναίων εφήβων: «Ου καταισχύνω τα όπλα... αμυνώ δε και υπέρ ιερών και οσίων, και μόνος και μετά πολλών, και την πατρίδα ουκ ελάττω παραδώσω...».

Για την Σπάρτη ήταν αδιανόητη η αποφυγή στράτευσης. Οι δειλοί ανασκολπίζονταν. Στα «αποφθέγματα Λακαινών» του Πλούταρχου διασώζεται το εξής:

«Η Δαμάτρια, ακούγοντας πως ο γιος της ήταν δειλός και ανάξιος της στην μάχη, όταν αυτός έφτασε στο σπίτι, τον σκότωσε. Το επίγραμμα στον τάφο της είναι το εξής: “τον παραβάντα νόμους Δαμάτριον έκτανε (=σκότωσε) μήτηρ, η Λακεδαμονία τον Λακεδαμόνιον”. (εκδ. «Κάκτος», σελ. 227).

Αυτά στην αρχαία εποχή όπου η φιλοπατρία και η ανδρεία ήταν αρετές, τρανές και σπουδαίες. Για τους αρχαίους η αξία ενός άνδρα συμπυκνώνεται στην περίφημη ομηρική φράση: «εις οίωνος άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης». Ενώ «της δειλίας αισχρά γίγνεται τέκνα», η δειλία, η λιποταξία, γεννοβολά αισχρά τέκνα.

Στην νεότερη εποχή εξόχως αποκαλυπτική και ξεκαρδιστική είναι η τακτική του **στρατάρχη της Ρούμελης, του Καραϊσκάκη. Αυτός, όπως γράφει ο Δημήτρης Φωτιάδης στην βιογραφία του, «έσερνε ένα γυναικείο παλιόβρακο, γνωστό σ’ όλο το ασκέρι του με τ’ όνομα το βρακί της Κατερίνας, που το φόραγε στους φοβιτσιάρηδες». Όταν η πατρίδα κινδύνευε και ήθελε ο στρατηγός να στρατολογήσει πολεμιστές πήγαινε στα χωριά και τους μάζευε. Όσους κρύβονταν, τους κιοτήδες, «τις σαπιοκοιλίες», όπως τους ονόμαζε ο Καραϊσκάκης, τους ξετρύπωνε και τους ανάγκαζε να φορέσουν «το βρακί της Κατερίνας». (Η Κατερίνα ήταν περιβόητο για την ελευθεριότητά του γύναιο της περιοχής). Όσοι λαγόκαρδοι και κιοτήδες φορούσαν «το βρακί» ντροπιάζονταν διά βίου και συνήθως εξαφανίζονταν, για να γλιτώσουν τον περίγελω του κόσμου και κυρίως των οικείων τους, μανάδων, αδελφών και γυναικών τους. Εκείνα τα χρόνια «μιλούσαν οι καρδιές, τώρα μιλούν τα χρήματα» (Κανάρης). Οι λιποτάκτες ατιμάζονταν ως ανάξιοι της πατρίδας. Αναστήθηκε το Γένος από ανθρώπους «τρελούς» σαν τον Καραϊσκάκη, που με τις ηρωικές «αποκοτιές τους» έδιναν θάρρος. Χαρακτηριστικό το παρακάτω επεισόδιο, το οποίο αναφέρει ο Φωτιάδης (σελ. 111). Συνήθιζε στις μάχες ο στρατηγός να προκαλεί τους Τούρκους με βρισιές και χοντρά πειράγματα. «Μέσα στο ξάναμμα της μάχης», (στο Κομπότι, στις 8 Ιουνίου του 1821), τους φωνάζει.**

- Ουχά, κιοτήδες, σταθείτε ωρέ να πολεμήσετε!
 - Ποιος είσαι εσύ ωρέ, που θα μας πεις κιοτήδες;
 - Είμαι ο γιος της καλογριάς και σας χέζω!
 - Εμάς, γκιαούρη, χέξεις;
 - Εσάς μεμέτηδες!
 - Περίμενε, μπάσταρδε, να σε πιάσουμε, να σε σουβλίσουμε και τότες βλέπεις τι θα κρένει ο πισινός σου!
 - Εμένα, ωρέ, θα σουβλίσετε;
 - Εσένα, ωρέ, Καραϊσκάκη!
 - Αμ τότες σταθήτε ν’ ακούσετε από τώρα τι κρένει (=λέει) ο πισινός μου!
- Πηδάει πάνω σ’ ένα βράχο, ξεβρακώνεται, τεντώνει γυμνό τον κώλο του στους οχτρούς και τους φωνάζει:
- να ωρέ Τούρκοι...!

Ήταν όμως κρυμμένος κοντά ένας Τούρκος, τον πυροβόλησε και είδε και τρόμαξε να γιατροπορευτεί από το βόλι που τον βρήκε «στα μεριά». Όταν όμως έγινε το βαυαροκρατούμενο κρατίδιο οι αγωνιστές παραμερίστηκαν και τα αξιώματα πήγαιναν στους απειροπόλεμους πολιτικάντηδες, στο ζυμάρι των Τούρκων. Και επιδαψίλευαν τους εαυτούς τους με γελοιωδέστατους τίτλους. «Έλεγε ο Κολοκοτρώνης καταγελών: και ευγενέστατον και πανευγενέστατον και ενδοξότατον και εκλαμπρότατον και εξοχότατον και μεγαλειότατον με ονόμασαν, μόνο τον τίτλο του παναγιότατου δε μ' έδωκαν». (Σπηλιάδης, «Απομνημονεύματα», τομ. Γ', σελ. 38).

Από την αυγή του νεοελληνικού βίου διαφαίνεται ποιοι θα κυβερνούν: «οι εκλαμπρότατοι», οι οποίοι στους εθνικούς αγώνες προτιμούσαν «το βρακί» παρά το πεδίο της τιμής. Τώρα βέβαια επεκτάθηκε η τακτική του ...«βρακοφορέματος» και εν καιρώ ειρήνης. Το 1940 κάτι παρόμοιο συμβαίνει. Οι γιοι των «εκλαμπρότατων» αναπαύονται «βοηθητικοί» στα μετόπισθεν, ενώ ο απλός λαός κατασκοτώνεται για την τιμή του έθνους στα βορειοηπειρώτικα βουνά, στις αετοράχες της Πίνδου. Στο βιβλίο του «Οπλίτης στο αλβανικό μέτωπο», ο σπουδαίος λαογράφος Δημ. Λουκάτος, γράφει: «Σήμερα, 25 Νοεμβρίου 1940, έκαμα μια βόλτα στα γραφεία των Εμπέδων. Ένα σωρό φαντάροι έχουν βολευτεί εκεί μέσα. Μ' ένα μπιλιετάκι, μ' έναν γνωστό, από δω και από κει, τα κατάφεραν. Τώρα είναι ήσυχοι. Είναι όλοι τους από αριστοκρατικές αθηναϊκές οικογένειες, και πολλοί έρχονται στο γραφείο τους με ιδιόκτητη κούρσα. Τους ξεχωρίζεις από τα καλοχτενισμένα μαλλιά, τα μεταξωτά πουκάμισα, τα καλοβαλμένα φανταρίσματα, και το ρολόι του χεριού. Τους ξεχωρίζεις ακόμα, από το ακατάδεχτο ύφος τους και την απροθυμία τους να σ' εξυπηρετήσουν. Τα τσακίσματα και τις ευγένειες τα σπαταλάνε στους αξιωματικούς...». (εκδ. «Ποταμός», σελ. 25). Αυτοί οι κιοτήδες, οι γόννοι των «καλών» οικογενειών, διακρίθηκαν την περίοδο της Κατοχής, ως δοσίλογοι ή μαυραγορίτες. Όταν απελευθερωθήκαμε γλίτωσαν την κρεμάλα, γιατί εκμεταλλεύτηκαν τον εμφυλιοπολεμικό κυκεώνα, έγιναν φανατικοί του καθεστώτος, έκαναν τις βρωμοδουλειές του, και έλαβαν άφεσιν αμαρτιών. Οι έγγονοί τους, μαζί με τις αιματοβαμμένες περιουσίες τους, κληρονόμησαν και την αφιλοπατρία, την αποφυγή της στράτευσης, τον παρασιτισμό.

Ποιοι, τα τελευταία χρόνια του σαλταδορισμού, είναι φυγόστρατοι, απαλλάσσονται από το χρέος της υπηρετήσεως της πατρίδας; Κάποιοι γόννοι πολιτικών, επώνυμοι αθλητές, καλλιτέχνες και λοιποί τζιτζιφιόγκοι και μοσχοαναθρεμμένοι γιοι και ανηψιοί των ισχυρών οικονομικά παραγόντων, αφιλόπατροι καριερίστες και οι... Ιεχωβάδες. Όλο το “φοβερό σκουπιδαριό” που λυμιάνεται, δηλαδή, τον τόπο. Αν ήταν δυνατόν να αποκαλυφθούν, θα διαπιστώναμε πως είναι αυτοί που λεηλάτησαν την πατρίδα, που κατέχουν περίοπτες και χρυσοπλήρωτες θέσεις του Δημοσίου, που ροκανίζουν επιδοτήσεις, είναι όλοι τους «εκλαμπρότατοι» και «πανευγενέστατοι”. (Και ένιοι σεβασμιότατοι). Και αντί να μάθουμε ποιοι είναι «οι σαπιοκοιλίες», να τους φορέσει ο λαός το περιβόητο...εσώρουχο, μήπως και ξεκουμπιστούν από την ντροπή και γλιτώσει ο τόπος, επιβραβεύονται με αξιώματα και τιμές.

Και όμως η θητεία ενός νέου αποτελεί ύψιστο καθήκον. Παρ' όλη την κατασυκοφάντηση του στρατού μας τις τελευταίες μεταπολιτευτικές δεκαετίες, η εμπιστοσύνη του λαού παραμένει ακλόνητη σ' αυτόν. Ο στρατός για έναν νέο συνιστά σχολείο πατριδογνωσίας, πειθαρχίας, συναλληλίας, αλληλεγγύης.. πηγαίνεις παιδί, γυρίζεις άντρας, έλεγαν οι παλιοί. Όποιος για αστείο λόγο δεν υπηρετούσε, του έμενε κουσούρι μια ζωή, κορίτσι καλό για παντρεία κανείς δεν του εμπιστευόταν, εύκολα δουλειά δεν έβρισκε.

Όταν ήμασταν ακόμη Ρωμιοί, πριν γίνουμε Ευρωπαίοι, οι άντρες μιλούσαν με καμάρι για την στρατιωτική τους θητεία, αν και οι τότε κακονχίες και οι στερήσεις, είναι αδιανόητες για την σημερινή γενιά του κινητού, της κατάληψης και του χαβαλέ. Τώρα το εκσυγχρονιστικό – νεοεποχίτικο σαράκι της αρνησιπατρίας και της απέχθειας για την στράτευση, φωλιάζει στις καρδιές των νέων, με αποτέλεσμα η θητεία να θεωρείται χάσιμο χρόνου, κοροϊδία. Οι παρελάσεις, που τονώνουν το αίσθημα ασφάλειας του λαού μας και λειτουργούν ως αναλαμπές εθνικής υπερηφάνειας – τόσο απαραίτητες για την κρισιμότατη περιοχή και εποχή μας – μπήκαν στο στόχαστρο των χασομέρηδων της ειρηνοφιλίας. Και είναι σίγουρο ότι θα καταργηθούν, μόνο μια

παρέλαση θα γίνεται: της παρδαλής υπερηφάνειας.

(Έφτασε, θυμάμαι, κάποτε και ένας πρόεδρος της ΟΛΜΕ να ζητήσει την κατάργησή των εθνικών παρελάσεων, διότι αποτελούν φασιστικό κατάλοιπο. Τέτοια παραδείγματα από τους «εκλαμπρότατους» και τους νεόπλουτους του χρήματος και πνεύματος παίρνει η λαϊκή ψυχή, οι νέοι, και αποβάλλουν κάθε ευγενική πνοή, κάθε εδραία αξία).

Την περίοδο της Τουρκοκρατίας, όταν γεννιόταν αγόρι εύχονταν στην μάνα: να σου ζήσει, να γίνει καπετάνιος, να του γράψουν και τραγούδι. Τώρα γεμίσαμε «λιανοπαίδια», που, αντί για παντελόνια, φορούν του Καραϊσκάκη το ατιμωτικό -λέξη του Μακρυγιάννη αυτή -κωλόπανο...

(Ζητώ συγγνώμη για τις ορολογίες, αλλά είναι της γενιάς του '21, η οποία, ευτυχώς, δεν γνώριζε από την όλο κουδουνίσματα και κορδακισμούς γλώσσα της σήμερα).

08.08.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/